

ИСПОВЕСТ

БРАТИСЛАВ БАТА ЂОРЂЕВИЋ, ИСТАКНУТИ СПОРТСКИ РАДНИК

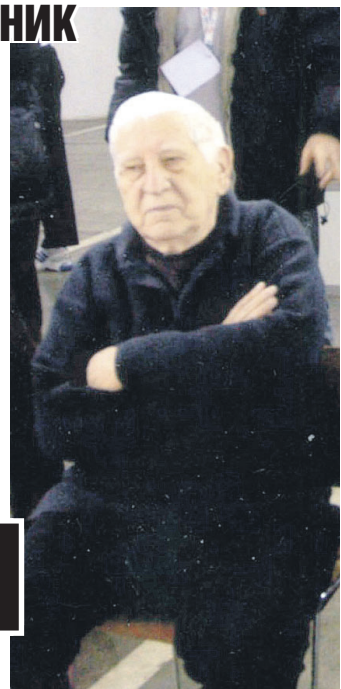
ФОТО: З. РАШ

НАШЕ

Босоног до првог признања

Петоро унучади

- Од Саше имамо две унучке Тару (19) и Тесу (15), а од Милоша - Виктора (14), Рељу (12) и Лару (9). Они нам доносе бескрајно много радости у наш живот. Са супругом Милијаном, сам у браку од 1966.

ПИШЕ: Нада С. ПРЕРАДОВИЋ

Братислав Бата Ђорђевић, као и већина дечака, прво се посветио фудбалу, да би на време схватио да је заправо - рођени кошаркаш! Целу играчку каријеру провео је на Црвеном крсту, у Радничком, чији је касније постао и тренер.

Ипак, највише се памти његов успех са екипом Црвене звезде. Био је тренер овог клуба током освајања титуле првака Југославије 1972. Поред црвено-белих, тренирао је велики број клубова, као и националне селекције Ирака и Уједињених Арапских Емирата.

Од 1966. је у браку са Милијаном и отац легендарног Александра Саше Ђорђевића. Њега и млађег сина Милоша васпитао је да самостално доносе кључне одлуке у животу и да пре свега буду поштени људи. За себе каже да је интернационалац по опредељењу, који се залаже за предузетништво у спорту, активан је у Удружењу Кривак и Трећем добу.

После рата сусрет са Титом

- Рођен сам 23. октобра 1938. у Београду од оца Трајка и мајке Марије. Отац је био службеник, а мајка домаћица. Одрастао сам уз 18 месеци млађег брата Предрага. Родитељи су ми у престоницу дошли из Лесковца. Нажалост, као дете сам доживео рат, мало смо

били у збегу у Гроцкој, иначе све време сам провео у Београду, тако да сам осетио комплетан ратни вихор. Јасно се сећам ослобођења престонице, сећам се доласка Руса, били су код нас у дворишту, ушли у кући, попили пиће. У Београду су тада биле велике зиме. Ми деца били смо усмерени према дрвећу, песку, кликерима, зими скијање по залеђеном Булевару револуције. Живели смо код Лиона, имали двориште иза куће и ту смо проводили доста времена. После завршене основне школе, крећем у Девету гимназију код

ВОЛИ ФУДБАЛ: Бата и Саша на утакмици Бајерна

Лиона. Сећам се једног 25. маја, када су нас Ђаке (тада сам био основац) обавестили да треба лепо да се обучемо, да ставимо пионирске мараме и потрпали нас у аутобус, а ништа нам нису рекли. Одвезли су нас у Бели двор, где је Тито славио рођендан и окупио децу, средњошколце и студенте из целе Југославије. Сећам се баште око Белог двора са белим ружама, тада сам први пут видео и пробао чоколаду! Била су то лепа времена, али нисам југонасталичар, по

У ПРАВИМ РУКАМА: Бата са Сребрном лоптом КСС

Имали смо заказану турнеју по Италији, али ме је у Београду возећи веспу ударио аутомобил и тешко повредио, но нисам одустао од пута и у Рагузи су ме прогласили за најбољег, иако сам играо без патика

Сви Ђорђевићи на окупу

ТРИО ВЕЛИКАНА: Бора Ценић, Борислав Станковић и Ђорђевић

опредељују сам интернационалац. Живео сам у много земаља: Француској, Грчкој, Ираку, Кувајту, Емиратима... Ценим људе, немам никаквих предрасуда, живео сам у разним окружењима, разним религијама... Славим Светог архангела Михајла, откад су родитељи умрли слава је прешла на мене. Имам велико друштво, славимо три дана.

ри нас један аутомобил. То је било пре Сашиног рођења, он је касније чуо ту причу, видео је слике и касније причао да се тако заљубио у кошарку. Сећам се да сам повредио ноге, стопала, Саки такође. Дођем на тренинг и почнем да играм бос. Одем на турнеју, коју сам целу одиграо босонго!

Играо сам стварно добро и у Рагузи ме прогласе за МВП турнира, па сам добио и пехар. У италијанским новинама био је наслов "Човек који игра босих ногу".

Жеравица саветује

- Био сам кошаркашки активан до 1963. После тога почињем да се бавим тренерским послом, а прва селекција су ми били пионери, такође у Радничком. Имао сам срећу да сам имао фантастичне тренере. Бора Ценић је био мој први тренер, а касније у сениорима и Ранко Жеравица, који је променио мој животни пут. Јер, почео сам да студирам грађевину, а Ранко ми каже: "Дођи овде и бави се оним што волиш." Тако је било тих десет година проведених у Радничком. Лети смо били целог дана на терену, то је био земљани терен, кожане лопте су биле, лепо смо се дружили и са женском екипом. Дружељубље, ферплеј, помагање другима, били су наши постулати, којих сам се држао целог живота. Ранко ме је

Покојни Цига Васојевић и Бата

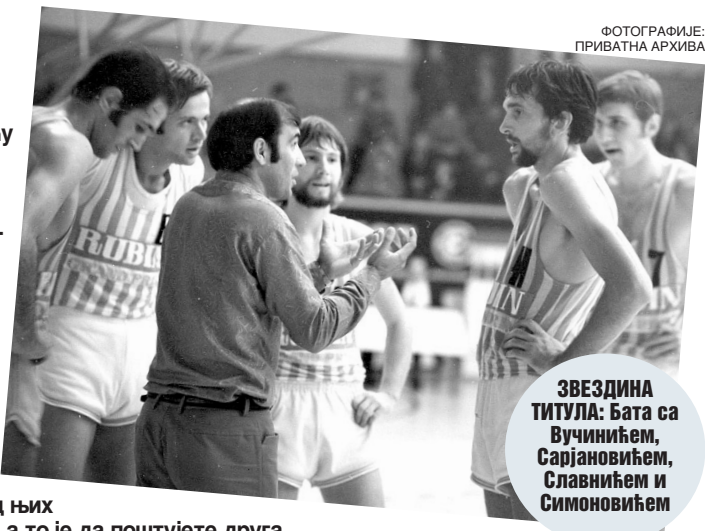
УЧЕНИК И УЧИТЕЉ: Ђорђевић и Жеравица

ПРВА ПОСТАВА ЂОРЂЕВИЋА: Миша, Саша, Милијана и Бата

Југословенска доктрина

- Као нација имали смо срећу да смо имали изузетно паметне кошаркаше. Небојша Поповић, Раша Шапер, Борислав Станковић и Аца Николић, то су та четири стуба. Предложио сам да се устолочи и пети стуб - Ранко Жеравица. Сви они су били јако везани, интернационалци су, били су на одређеним позицијама, јако паметни људи, вукли су праве потезе и никада никакву никакву корист нису имали. Од њих сам учио, а то је да поштујете друга, партнера, саиграче.

ЗВЕЗДИНА ТИТУЛА: Бата са Вучинићем, Сарјановићем, Славнићем и Симоновићем

Кошарка је позиционирана феноменално, увек смо знали шта и како треба узети од Американца кад су били на врху или од Руса и то смо знали да модификујемо и да направимо, како кажу нашу југословенску школу кошарке. Међутим, није реч о југословенској школи, ми смо направили југословенску доктрину, која је завладала светом.

Камп на Златибору

- Негде око 1976, заједно са својим покојним колегом Микијем Павићевићем, направио сам први кошаркашки камп у Европи на Златибору, који и данас постоји. У оквиру кампа 1980. промовисали смо је покрет Мини баскет, који је био третиран као продужена рука Кока-Коле. Желео сам да кроз мини баскет дајемо могућност деци да играју и то без обзира да ли су мршави или дебели, високи или ниски. За то нам је био потребан новац, па сам отишао сам у Кока-Колу. Словенија вино је држала Кока колу. Одем на састанак код Димитрија Бибера, који је био задужен за овај регион Коле. После неколико вишесатних састанака добили смо одговор да новац од Коле стиже. То је био један од највећих износа тада - 180.000 долара у првој години, 220.000 долара у другој на југословенском нивоу. Направили смо конструкције, мини табле, обукли децу, организовали кампове. У цео пројекат увукли смо и Мекдоналдс и Тигар из Пирота, који је поделио педесетак хиљада лопти кроз наше кампове. После две године крену аброви: "Они се богате" и ја прекинем сарадњу са Кока-Колом. Иначе, Кока-Кола је остала до рата 1999. заједно са морам да кажем Батом Ђорђевићем. Сваке године је 80 одсто свог буџета за овај регион давала за кошарку, ми смо били повлашћени. Бибера за 1999. отишао за Италију, али ме је пре тога позвао код себе у канцеларију и казао: "Бато, сад ћу ти рећи зашто се били повлашћени и зашто сте добијали оволико пара? Зато што сте више давали него добијали." Поклонио ми је једну грсову оловку и то је једино што сам добио од Кока-Коле.

Сусрет са Новаком Ђоковићем

којни Саки Прелевић рекао: "Ти, ипак, треба да дођеш код нас." Тако сам отишао у Раднички, у једну феноменалну породицу у којој сам провео 10 година играјући кошарку. Владало је заједништво, породична атмосфера. Били смо скромни, али веома борбени. Носио сам "седмицу", док је мој син Саша у каријери носио "четворку", "шестицу" и "десетку".

- Борислав Станковић био је у ОКК Београду и они су сваке године имали турнеје по Италији и Француској. Једне године нису хтели да иду и нама су уступили турнеју по Италији (Месина, Рагуза и Сиракуза). Три дана пред полазак на пут мој кум Саки и ја се веспом проволамо Пролетерских бригада. Био је летњи период, јпанке на ногама, летње панталоне и уда-

онда пребацио на Вишу педагошку школу, паралелно сам уписао и Вишу тренерску школу, где сам дипломирао код професора Аце Николића и уписао трећу годину ДИФ-а. Нисам дипломирао... - У Марибору сам 1966. преко Мире Јасић, која је тада играла рукомет у том словеначком граду, добио први посао као кошаркашки тренер. Био сам четири-пет месеци у Бранику, потписао први професионални уговор, а они су променили име звали су се Марибор 66. Драва дели Марибор на два дела: први је био Железничар, а Браник, односно Марибор 66, био је у Људском врту. Сећам се да смо играли једну утакмицу са пет продужетака, то је вероватно један од раритета у спортском кошаркашком надметању и - победили смо.

Саша сам одлучује

Један сам од ретких тренера који је тренирао све категорије: минибаскеташе, пионире млађе и старије, кадете, јуниоре, сениоре и националне селекције. И то најпре репрезентацију глувих, а после тога и национални тим Ира-

Не могу три Ђорђевића
- Поред Саше, који је рођен 1967, имам и сина Милоша, који је пет година млађи. И он се бавио кошарком. Међутим, дошао је и он и ми до закључка "где су два Ђорђевића, не може да буде и трећи"! Тако је и рекао "Е, мој брате, ти си имао тату, а ја тебе и тату." Знате оно, не пуштају га да игра, да не буде због Саше, тако је напустио кошарку. До душе, мало се бавио тренерским послом.

ерке најбоље на свету, па њих купујеш, тако одлучи и у који клуб ћеш.

- Саша је правио феноменалне одлуке у животу. Када је имао 18 година, требало је да иде за Америку, имао је авионску карту. Седи он тако са нама, видимо нешто се умусио и каже да је одлучио да не иде. Питам га зашто је то одлучио, а он каже разговарао сам са Драганом Кићановићем и он ми је рекао да ће ми дати шансу. Моје једино питање било је: Је л' то Кићина одлука или твоја?, он је рекао "Моја" и завршен посао. Није отишао, и није погрешно, Партизан му је стварно дао шансу. Он је рођени такмичар, воли да побеђује, играо кликере или утакмицу. Сви у породици имамо тај победнички дух.